

Echtpaar Kokken voor het vroegere woonhuis (rechts) van pastor Stockmann aan de Biltstraat. FOTO'S MARNIX SCHMIDT

Stockmannhof...klinkt best goed

Stadsleven zoekt het kleine nieuws dat hoort bij de grote stad. Verslaggevers Jeroen Kreule en Eddy Steenvoorden zwerven rond. Vandaag: pastor Stockmann en zijn hof.

stads- leven

EDDY STEENVOORDEN
UTRECHT

Het nieuws ligt op straat, luidt het cliché.

Tsja, het moet ergens liggen, dus waarom niet op straat.

Het toeval wil dat de straat waar ik woon vandaag zélf nieuws is. Eigenlijk is het geen straat, maar een hof: Pastor Stockmannhof. 25 nieuwbouwwoningen in Wittevrouwen. Als de bewoners het voor het zeggen hadden gehad, was de naam vermoedelijk Wittevrouwenhof geworden. Vonden we wel mooi en toepasselijk. En onder die naam werd het project ook gepresenteerd.

De pastor gooide roet in het eten, met dank aan een lobby van gelovige Utrechters, katholiek én protestant. Inmiddels ben ik helemaal aan de naam gewend, want hoe gaat dat: namen voegen zich geleidelijk, op wonderbaarlijke wijze naar de persoon of de straat waar ze aan vastgeplakt zitten.

Het naambordje van het Pastor Stockmannhof.

Gisteren was de negentigste geboortedag van Bernhard Stockmann. Vandaag wordt daar uitgebreid bij stilgestaan met een bijeenkomst in zijn voormalige Onze Lieve Vrouw ten Hemelopnemingkerk aan de Biltstraat, een speciale krant met zijn levensverhaal en een korte plechtigheid bij zijn graf op begraafplaats St. Barbara aan de Prinsesse-laan.

Wie was die pastor toch, vroeg ik me het afgelopen jaar regelmatig af, zonder overigens werk te maken van het zoeken naar een antwoord. Veel mensen hebben hem gekend, bijvoorbeeld Ton en Lineke Kocken, die op een steenworp afstand van Stockmanns vroegere huis aan de Biltstraat wonen. Vrijdag wandelen we wat rond in de buurt en halen de twee herinnerin-

gen op aan de man die ze vier jaar na zijn dood nog steeds Bernhard noemen. Ze vertellen en vertellen, soms in aandoenlijke samenspraak.

Ton: „Hij kon niet tegen onrecht, achterstand. Lineke: „Hij was gek met kinderen.” Ton: „Hij kon gigantisch mooi zingen.” Lineke: „Hij ondersteunde in stilte veel mensen.”

Zijn officiële functie was pastoor,

maar hij zei zelf altijd: pástor, geen pastoor. Was progressief. Wilde op gelijke voet staan met zijn gelovigen. Vond dat de kerk midden in de samenleving moest staan. Als een dakloze hem met een smoesverhaal benaderde voor wat geld, antwoordde hij: 'Ik geloof er helemaal niks van, maar hier heb je vijf gulden.'

Zijn tragiek was dat hij werkte in een tijd dat de gelovigen wegliepen uit de kerk. De markante, neogotische kerk waar hij werkte, werd onbetaalbaar en moest wijken. De kleinere kerk die er onder zijn leiding voor in de plaats kwam, moest in 1992 worden verkocht. De kudde die hij zo graag bijeen wilde houden, verspreide zich over andere kerken. Lineke: „Dat deed hem enorm pijn.”

Hun mooiste herinneringen bewaren ze aan het kerstfeest, waar de pastor altijd veel werk van maakte. „Toen we tijdens de bouw niet in de kerk konden, huurde hij het Tivoligebouw op het Lepelenburg af. Iedereen móest bij de kerstvieringen zijn.”

Ze zijn vanmiddag ook zeker aanwezig bij de viering en de plechtigheid op de begraafplaats. Ton: „Hij wilde niet tussen de priesters liggen, maar tussen zijn eigen parochianen. Dat typeert hem wel.

Pastor Stockmannhof. Klinkt best goed, eigenlijk.

De plechtigheid op St. Barbara begint 13.45 uur, de viering aan de Biltstraat 335 om 15.00 uur.